

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXII. (LXXXXII.) 37. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. SZEPTEMBER 10.

A kegyelem mesterműve

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).

A világot teremtő Isten csodálatos művében benne van minden szépség, gyönyörűség, amelyhez foghatót ember szem nem láthatott. Oly tökéletesen alkotott meg mindent, mind e földön, mind a világegyetemben, amely mesteri kéz művészi alkotásáról tesz bizonyosságot. Isten kezéből tehát tökéletes alkotás került ki. Legnagyobb alkotása azonban az ember: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére...” (1 Móz 1:27). Ezt az istenképet nem sokáig viselte az első emberpár, mert azt letörölte elkövetett bűnük, amelyet követett az Édenkertből való kiűzetésük. Az Isten képére teremtett első emberpár a bűn szakadékába zuhant. Az elbukott embert nem hagyta a bűn átká és a Sátán hatalma alatt. Itt nyilatkozott meg először Isten szeretete. Itt mutatta be magát a világnak, mint irgalmas, könyörülo és bűnt megbocsátó Isten. Az el-esett és bukott emberpár leszármazottait fel kellett emelni a bűn mélységéből és ennek végrehajtására elküldte egyszerű Fiát, Jézus Krisztust! Krisztussal együtt eljött az újjáteremtés korszaka is. Így lett az isteni kegyelem mesterműve az újjászületett ember. Az anyag, amit Isten kezébe vesz ma is, a bűnös ember: aki telve van hitetlenséggel, világi kívánságokkal. Néha reménytelennek látjuk az új emberi életet. De tudnunk kell, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. Eppen azért. Isten a legromlottabb emberi életet is újjá teremtheti. Mégpedig mértékletes, igaz és szent emberré. Olyanná, aki nem szól hazugságot. Van bátorsága megmondani az igazat, amikor látja, hogy ezzel az Úrnak vagy embertársának szolgálhat. Az új ember nem haragszik. Parancsolni tud indulatainak és jóságosan, irgalmasan cselekszik, tudva azt, hogy vele is irgalmasságot cselekedett Isten. Az új ember nem tesz kárt senkinek, hanem szorgalmasan dolgozik, kötelességtudó. Az új ember őszinte, nem követi a hamisságot, nem alakoskodik, nyílt lélekkel jár mindenki előtt. Az új ember nem vesz számára olyan szavakat, amelyek nem illenek Isten gyermekéhez, hanem megragad minden alkalmat, hogy Uráról, Megváltójáról bizonyosságot tegyen.

Az új ember arra törekszik, hogy élete Istennek tetsző legyen; igyekszik Jézushoz hasonló lenni. Erről tesz bizonyosságot Pál apostol is, hogy mi, újjászületett emberek „... ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre...” Így alakítja az Isten a bűnös életét ismét az Ő ábrázatára, képére; visszaadva a teremtésben kapott eredeti szépségét, tökéletességét; de ez még nem teljes istenkép, mert az még nincs befejezve. És mikor fejeződik be ez a nagy mestermű? Amikor a mi reménységünk beteljesedik és az Úr megjelenik az Ő dicsőségében, hogy az ővét is megdicsőítse. Addig is megújult élettel járunk: „És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben” (Ef 4:24). Hogy méltók lehessünk hivatásunk betöltésére és már itt e földön úgy képviseljük Urunkat, Krisztust, mint akik tudjuk, hogy: „... őtöle, őáltala és őreá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké! Ámen!” (Róm 11:36)

Somogyi János

Megvigasztalt sírók

Máté 5:4

Nagy titok a sírás. Az élet sírással kezdődik, és legtöbbször sírással ér véget. És közben hányszor és hányféle indítékból fakadunk könnyekre!

Az édesanyák tudják, hogy kicsiny gyermekük miért sir. Még nincs is más szava. Később jön a hisztériás sírógörcs, a meg nem valósult akarat nyomán... Azután van lélekstíztító, feloldozó könny-áradat... Ha egy bűnös igaz könnyeket ejt, a legjobb úton van a megtérés felé. Péter a tagadás után a bűnbánat könnyeit sírja el. Kimosódik belőle ezenközben a nagyravágyás, ami eddig mindig megkísértette.

Megváltónk is könnyekre fakadt Lázár sírjánál is (Jn 11:35). Jeruzsálem felett is (Lk 19:41). Az ige arról tesz bizonyosságot, hogy „... az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért” (Zsid 5:7).

Ha meg akarjuk érteni ezt az Igét, érdemes megmaradni ebben a vonalban. Jézus ugyanis itt nem siránkozásról beszél. Nem arról a sok esetben magát komoly hívőnek tekintő emberről, aki komolyságát áztal igazolja, hogy egy életen át siránkozik a világ rossziaságán, mintha bizony ő maga nem volna része ennek a világnak, csak a többiek (Mt 7:1—5). Mintha őfelettte, vagy legalábbis kívül állna az egészen. Aki éppen ezért soha nem képes eljutni a bűnbánatig, mert másokhoz hasonlítgatva önmagát, elégedett.

Jézus tragikusnak látta az ilyen ember állapotát. Akinek az „istentisztelete” állandó öngazolás, az meg sem ismeri Isten megigazító kegyelmét. Soha nem jut el bűneinek ítéletéhez, de a kegyelem feloldozó erejéhez sem. Öneréjéből akar üdvözülni. De fáradsága, morcosága, ingerlékenysége beszél arról, hogy a kegyelem életet átjáró, életet újító szele sosem érintette igazán.

Sok élettörténetet meghallgatva éreztem már azt, hogy ha mindaz igaz lenne, amit testvérem mond, akkor érte igaz-

zán nem kellett volna az Úrnak meghalnia a Golgotán. Hiszen születése óta szüntelenül csak jó; minden bajt a többiek okoztak, ő sosem ártott a lénynek sem. Jézus két imádkozásról beszél. Az egyik elősorolja jóságát az Úr előtt, a másik kétségbeesik, bűneit látva. Tudjuk, melyik ment el megigazulva otthonába.

Azután van eset, amikor az ember eltompul a benne lakozó rosszal szemben. Már nem is viszonyít, nem is igazol, egyszerűen rálegyint... Nem is fájnak a bűnök, a kisiklások, belefásult a lélek ebbe az állapotba. Elhallgatott a lelkiismeret.

Nagyon halásan meg kell köszönnünk Istenünknek, ha még fájnak a bűneink. Ha kétségbe tudunk esni kudarcainkon, botlásainkon, ha nem igazoljuk magunkat, vagy nem fásultunk bele bűneinkbe.

Luther megrettent, ha arra gondolt, hogy meg kell állni az Isten ítélszéke előtt, hiszen szennyes a ruhája. Ezért tudott az istenfélelem prófétája lenni. A hamis biztonságérzetből sokszor késő az ébredés. Az üdv-semmittevés langyos állapota a legnagyobb átok rajtunk! Jézus szava ma is figyelmeztet: kivet a szájából (Jel 3:16).

A sírás felindultságot jelent. Megke-seredést, Kétségbeesést, ha eszembe jut az, hogy szeretetlen szót mondtam a testvéremről? Fáj-e, hogy szeretem az Igét, amikor hosszú türeőről beszélek és nekem olyan hamar elfogy a türelmem? Megriadok-e attól, hogy a szív tisztasága az Isten meglátásának előfeltétele, és sokszor tele van a szívem szennyes vágyakkal, tisztátalan indulatokkal?

Nem az a kérdés, hogy magyarázatot tudunk-e adni bűneinkre. Bizonyára tudunk. De magyarázataink segítenek abban, hogy lassan-lassan belső egyetértésre, türelemre jutunk bűneinkkel szemben. Ez a lelki halál előszobája. Addig élünk, amíg fájnak a bűneink, ameddig lelkünk tiltakozik ellenük, mint idegen testek ellen.

Ha már nem bánt a naponkénti harag, ha minden további nélkül tudunk

rossz híreket hordani, ha lelkiismeret-furdalás nélkül megnyírbáljuk az Istennek szentelt dolgokat: időt, figyelmet, pénzt, odaszánást, ha szívünk szennyes, de ez már nem zavar, ez azt jelenti, hogy valamiféle hallgatóság megállapodásra jutottunk bűneinkkel. Azok nem lesznek kirívóak (bár nem biztos, hogy nem hatalmasodnak el rajtunk!), hogy viszont cserébe azt adjuk nekik, hogy zavartalanul tenyészhetnek szívünkben. Ördögi megalkuvás ez! Csendesesen megfulladni a bűnökben? Szürkén, harc nélkül és biztosan elkárhozni? Van lelki kirakat, amelyik belső néma tragédiát takar!

A sírást általában nem jókedvéből teszi az ember. Bár azt sem árt tudni, hogy „nevetés közben is fájhat a szív” (Péld 14:13). A hatalmas hahota, a féktelen jókedv nem biztos, hogy nagy boldogságot takar! Lehet, hogy éppen nagy ürességet! Amikor viszont elébünk állnak bűneink, bizonyos, hogy belsőnkben megrendülünk.

Pál apostol erről azt mondja, hogy „... az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez: a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez” (2Kor 7:10). Itt van sírásunk értelme és célja. Boldog, aki még erre képes, ahhoz még van remény! Az az ember még nem tud egyességre lépni bűneivel. A bűnt bűnnek látja önmagában is, vagy főképpen önmagában.

Megváltónk vigasztalásról beszél. Ők meg fognak vigasztaltatni. Amikor az Ige általános alanyt használ, akkor az alany maga az Örökkévaló Isten. A bűneik miatt szomorkodók hatalmas Vigasztalót kapnak. Jézus a Szentlélekről is úgy beszél, mint Vigasztalóról (Jn 14:16, 15:26).

Az Ő vigasztalása nem üres szó. Nem valamiféle kegyes biztatgatás: „Nyugodj meg, nincs semmi baj!” Az Ő vigasztalása a megtisztulás ígérete, az Istennel való beteljesedés ígérete: „Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket” (Jn 16:22).

Hegyi András

A Baptista Világszövetség Főtanácsának ülése

II.

Miért éppen a Fülöp-szigeteken tartotta meg a Főtanács ülést a Baptista Világszövetség? Két dolog is indokoltta tette ezt: 1. A Fülöp-szigetek Baptista Szövetsége két évvel ezelőt lépett be a Baptista Világszövetségbe; 2. Egy évvel ezelőt alakult meg a Baptista Világszövetség újabb kontinentális testülete, az Ázsiai Baptista Szövetség. E két testület akarta megtisztelni e fontos üléssel a Baptista Világszövetséget.

A program szerint a Főtanács tanulmányi bizottságokban és plenáris ülésen végezte munkáját. A mi küldöttségünk a „Hitelyek és egyházi együttműködés” bizottságban vett részt. A bizottsági ülések három napig tartottak és mindennap egy-egy előadást hallgattunk és vitattunk meg. Végül a bizottságok együttes jelentést terjesztettek a Főtanács teljes ülése elé.

Bizottságunkban a három előadás címe a következő volt: 1. Szekúra és a Lélek. 2. Szellemisség — igaz vagy hamis fölfogás (A karizmatikus mozgalom). 3. A Lélek, a gyülekezet és az ökumenizmus. A második és harmadik előadáshoz Laczkovszki János elnök testvér is hozzászólt. A karizmatikus mozgalmakkal kapcsolatban a baptisták körében megoszlik a vélemény. Vannak, akik támogatják a mozgalmat, megújulást remélve ettől a hitéletben, vannak, akik főntartásokkal fogadják, félve a csoportokra való szakadás veszélyétől. Laczkovszki testvér fölszólalásában elmondta, hogy hazánkban az egyházi életben nincsenek szélsőséges mozgalmak. A különféle hitvallású egyének azon lelki közösséghez csatlakozhatnak, amely lelki fölfogásuknak, vagy éppen lelki ajándékuknak a

legmegfelelőbb. Egyházunk részt vállal a maga munkaterületén a nagy missziói parancs teljesítéséből. Hirdetjük az evangéliumot, szívvél és cselekedettel. A felszólalás jó visszhangot váltott ki, amit maga az előadó, dr. William E. Hull, fülöp-szigeti misszionárius is megköszönt.

Az ökumenizmusról szóló előadáshoz ugyancsak hozzászólt Laczkovszki testvér. Elmondta, hogy Magyarországon a Baptista Egyház a Szabadegyházak Tanácsának is, és az Ökumenikus Tanácsnak is tagja. A tagegyházak között jó a testvéri együttműködés, amelynek alapja az egymás hitelveinek tiszteltben tartása. Nem a hitelvi egységre, hanem küldetésünk, szolgálatunk betöltésénél igyekszünk az egység megvalósítására.

Eredményes munkát végzett a „Szabadság, igazság és béke” bizottság is. A bizottságban közös nevezőre jutottak a legfontosabb kérdésekben éppen most, amikor az egész világ aggódik a hidegháborús hangulat visszatérése és a neutronfegyverek tervezett gyártása miatt. Sürgetőnek látta a bizottság a béke megteremtését ott, ahol most is konfliktusok vannak, ugyanakkor maradódnak kell tenni a békét az egész világon. Ennek érdekében a plénum által elfogadott határozat is magáévá tette a bizottság javaslatait. Ezekben sürgetik a SALT-tárgyalások folytatását, az enyhülés és a leszerelés további munkálását.

A bizottsági munkák közül megemlí-tjük még a Pénzügyi- és Segély-Bizottság

jelentését. Ebben egyrészt arról hallottunk beszámolót, hogy az elmúlt öt évben háromszorosára emelkedett a Világszövetség bevétele, de ez nem jelent háromszoros növekedést, mert közben a dollár értéke majdnem a felére csökkent. Többek között egy nagyon nemes cél megvalósítására fordított tekintélyes összeget a Világszövetség. Egy USA-ban élő baptista orvos — dr. Robert Hingson — felkérte az Egészségügyi Világszervezetet, hogy mivel 1979-et a gyermekek évének nyilvánították, ezért tegyenek meg mindent azért, hogy a hat legüllyosabb gyermekbetegséget az elmaradt országokban védőoltásokkal megakadályozzák. Dr. Hingson felhívásának nagy visszhangja volt annál is inkább, mert ő maga őt orvostársával felajánlotta, hogy készek ebben a munkában személyesen is részt venni. A Világszövetség Segélyügyi Bizottsága magáévá tette elgondolásukat, és már 1978-ban 200 000 dollárt, 1979-re 250 000 dollárt szavazott meg erre a célra, gyógyszerek vásárlására. Ebben az évben már a Karib-tenger vidékén és Libériában több tízezer gyermeket immunizáltak, elsősorban himlő ellen. Öt éves tervet dolgoztak ki, és az volna a célja ennek a hattagú önkéntes orvoscsoporthnak, hogy öt év alatt 1 200 000 gyermeket oltanak be. A Világszövetség terveiben szerepel, hogy évről évre emelni szándékozik az e célra adott összeget, és 1980-ra 400 000 dolláros hozzájárulást irányzott elő. Ezt a kezdeményezést a Főtanács minden tagja örömmel támogatja. Mi is áldást kívánunk a szép szolgálat elvégzésére.

(L. J. és V. J.)

A kegyelem mesterműve

„A hamis üggyől maradj távol, az ártatlant és igazat meg ne öld, mert én nem mentem föl a gonosz” (2 Móz 23:7).

„A hamis üggyől maradj távol!” — Isten életünk egyik pillérévé az igazságot tette. Sátán azonban azt szeretné, ha a hamisság lenne gondolkodásunk és cselekedeteink meghatározója. A hamisságot csak akkor kerülhetjük el, ha iszonyodunk a gonosztól és mindenáron ragaszkodunk ahhoz, ami jó és igaz. Minden döntésünk előtt vizsgáljuk meg őszintén: Az én helyemben mit tenne az Úr Jézus?

„Az ártatlant és igazat meg ne öld!” — Ne öld meg — de lehetetlenné se tedd! — az ártatlan embert, az igaz gondolatot, a jó kezdeményezést, a nemes szándékot. Minden gyilkosság vagy lehetetlenné tevés a gondolatvilágban zajlik le először. Éppen ezért csak a Szentszellem által újjáteremtett szív tarthat vissza az ilyen vétkeztől. Egyébként a tiszta szívű ember nemcsak az igazat nem öli meg, de még a gonoszt sem, inkább imádkozik érte és arra törekszik, hogy valamiképpen az igazság ösvényére vezethesse.

„En nem menthetem föl a gonoszt!” — Aki hamis ügyben cinkossá lesz, aki az ártatlant tör, annak számolnia kell azzal, hogy szemben találja magát az igaz, ítélő Istennel. Heródes nem hitte, hogy gyilkosságának egyszer következménye is lesz. Meglett az már a földön is, amikor Caligula császár megfosztotta őt trónjától, és még hátra van az ítélet napja, amikor felelnie kell a Nagy Bíró előtt is tetteiért.

Nekünk is meg kell jelennünk majd az Úr előtt. Boldog az, aki igazságra, szentségre és szeretetre alapozza életét!

Baranyay Mihály

Elég

Futott és menekült Illés a pusztában
S lihegve kiáltott: Most, ó, Uram, elég!
S egy pusztai fenyőfa alatt lerogyva,
Mély álmom csukta le a próféta szemét.

„Illés, az Úr küldött, még nem lehet elég!
Tudd meg: Isten elől nem lehet elfutni.
Kelj fel!” — Hangzik az Úr felséges parancsa,
„Mert a Hóreb hegyéig kell néked jutni!”

Nem lehet rejtőzni a szikla-barlangban sem,
Mert ott is felzúg a vihar és a szélvész,
S utána a csendben hangzik az Úr szava,
Szelíden így szólva: „Mit csinálsz itt, Illés?”

Leplezetlenül, de elfedezve

„Aki eltakarja hitszegését, annak nem lesz jó sora, aki pedig megvallja és elhagyja, az könyörületet nyer.” (Péld 28:13).

Ez így igaz, ahogy a bölcs mondja. Ha valaki tudatára ébred bűnei terhének és gyötrődik miatta, nyugtalan lelkében, és alázattal Istenhez fordul szabadításért, annak az Úr kész megbocsátani. A zsoltáros így tesz tanúságot az Úr kegyelméről: „Megvallottam néked vétkeimet, bűnömöt nem takargattam — te megbocsátottad súlyos vétkeimet.” (Zsolt 32:5). De nemcsak Istennel szemben, hanem embertársaimmal szemben is így igaz ez. Az Úr Jézus arra tanít bennünket, ma élő tanítványait: „Ha áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasa van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, eredj el, békülj ki előbb testvéreddel, azután menj, ajánld fel ajándékodat” (Mt 5:23–24). Az Úr elé nem lehet haragos gondolatokkal és titkos bűnnel menni, hanem csak bűnbánó léttel és békességes szívvel. Rendezett lelkülettel öröm és áldás leülni az Úr lábaihoz. A tékozló fiúnál már maga az elhatározás segít: „Elmegyek atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, bűnt követtem el az ég ellen és színed előtt” (Lk 15:18). Szinte megkönnyebült az élete és nem érezte magát többé elhagyatottnak, örömeiben még tán az éhséget is elfelejtette. Testvérem, e heti igesorozatunk buzdítására helyezzük magunkat az Ige mérlegére. Ne a magunk igazát keressük, hanem nézzünk az Úr Jézusra, aki Mester és Úr lévén, „megalázta magát és engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfán elszenvedett haláláig” (Fil 2:8).

Gerzsenyi Albert †

Eltévedve

Martin Luther King testvér igehirdetése a Nap utcai templomban az elvetszett, és megtalált bárányról szólt. Számomra újszerűnek tűnt az a beállítása, hogy a bárány nem akart elveszni. Hazajövet foglalkoztam e gondolattal, s rájöttem, hogy elég sokan vannak a téves úton olyanok, akik az említett bárányhoz hasonlóan eltévelyedésükben áldozatai lettek a Kisértőnek, és nem cinkosai. Viszont sokan vannak, akik minden figyelmeztetés ellenére tovább haladnak a téves úton, s nem hiszik, hogy rejtett szakadékokkal szegélyezett az az út. Ezek a megátalkodottak persze nem áldozatai, hanem cinkosai lesznek a Kisértőnek. E kétféle lelkületre nem alkalmaz egyazon paragrafust az igaz Bíró.

Nagyon értékes munkatársam volt Tatabányán a gyülekezeti munkában Lamprecht Gusztáv diakónus testvér. Mások is meglátták benne az értéket, és egyszer az országos közgyűlés beválasztotta az Ifjúsági Bizottságba. Egy ilyen ülésről hazajövet lekéste a vonatot, s csak az éjjeli gyorsal utazhatott haza. A tatabányai állomás előtt néhány perccel elszunnyadt. Munkából ment az ülésre, fáradt volt, s legyőzte az álmot. Csak akkor ébredt föl, mikor a gyors már kiindult az állomásról. Legközelebb csak Tatatóvároson állt meg a gyorsvonat. Tizenhat kilométert gyalogolt visszafelé, hogy hazaérjen, mikorra munkába kell mennie. Pár perc álmot ért, négy órai gyaloglással fizetett. Néha kevés vigyázatlanság elég arra, hogy célunktól távolodjunk. A példázatbeli bárány sebesülten, ő elfáradtan került haza. De jó, hogy hazakerültek!

Egy missziói körút alkalmával Papos községben hirdettük az Igét, ahol nem voltak hívők. A téli időben sokan gyűltek össze. Egy testvér éjszakára meghi-

vott minket négy kilométerre levő tanya-jára. Éjjel tizenegy órakor nagy hóviharban indultunk szállásunkra torony iránt. Mintegy kétórai gyaloglás után beleestem egy kisebb szakadékba, amelyben szerencsémre sok volt a hó. Majd mondtam vezetőnknek, hogy vagy a szél fordult meg vagy mi, mert előbb a bal, s most a jobb arcomat veri a hó. Kisvártatva ismét a szakadékhoz értünk, amelybe az imént beleestem. Fokozta nehézségünket, hogy egyik társunknak levált a csizmája alól félig a talp, amit zsebkendővel kötöttünk vissza. Megálltunk s úgy imádkoztunk az Úrhoz vezetésért, majd irányt változtattunk és néhány perc múlva kutyaugatást hallottunk. Szállásadónk kutyája hangjára ismert. Életemben még nem örültem így kutyaugatásnak, mint ennek. Mi nem akartunk eltévedni, de mégis megesett.

A lelki élet útján is vannak éjszakák, és hóviharak. „járatlan utak”, de mi hívők ezek ellenére célba akarunk érni.

A Szentlélek vezet, ha rá hallgatunk. A napokban figyelmeztettem egy fiatal embert, aki azzal akarta magát menteni: életünk csak egy van, és azt ki kell használni! Szerintem, mivel egy van, s az is szelek szárnyán suhan, nem szabad elrontani. Az élet nem lottójáték, s az üdvösség nem a forgandó szerencsétől függ.

A példázatbeli bárány nem akart elveszni, de nem is tért vissza magától, mint a tékozló fiú. A pásztornak kellett megkeresnie, megtalálni, és haza vinnie. Bárcsak elnékelhetnék velem: „Mint eltévedt bárány a mélyben lent Bolyongtam én is sok éven át, De irgalmad, Jézus, felém hajolt, S megszerzte lelkem üdvét, javát.”

Vass Ferenc

Az Úr szelíd szava mihozzánk is eljut.
Minket is megkérdez, munkánk számunkéri.
Nem rejtőzködünk és nem tétlenkedünk-e?
Mert az életünket szemével kíséri!

Nem mondhatjuk: „Urunk, elég! Megfáradtunk,
Lásd, nyugalom után vágyik már a lelkünk!”
Inkább kérnünk kell őt: „Adj Urunk, több munkát
És ne hagyd bennünket tétlenül elesnünk!”

Mivel hálálhatjuk, mivel fizethetjük,
Míg e földön élünk, amit értünk tettél?
Magasztalunk Téged, szüntelen dicsérierünk,
És szeretjük egymást, úgy, mint te szeretted!

Somogyi János

Közösségi hírek

Fehérruhások Szigetszentmiklóson

Május 21-én örömnépre jött össze a gyülekezet Szigetszentmiklóson. Fehérruhás fiatalok tettek biznyságot hitük-ről szóval és tettel — ahogy az Úr Jézus parancsolta. Évek óta egy-egy megterő kérte csak a főlvételt, ritkán és kevésszer „mozdult meg a víz”. Most 7 családból 13 fiatal (8 leány és 5 fiú) döntött Jézus Krisztus mellett, és engedelmeskedett a hívó szónak.

Az Ige alapján Somogyi János ny. lelkipásztor testvér hirdette Krisztus evangéliumát. A bemerítést ifj. Almási Mihály, helyi lelkipásztor végezte. „Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját!”

Testvéri találkozó Tardon

Örömteljes vasárnapja volt a tardi gyülekezetnek július 30-án, amikor Nemeshegyi Gyula lelkipásztor testvér feleségével együtt meglátogatta korábbi munkaterületét.

Nemeshegyi testvér 30 évvel ezelőtt Tardon kezdte meg lelkipásztori szolgálatát. Erről emlékeztek meg Isten iránti hálával Nemeshegyi testvérek a tardi gyülekezettel, valamint a körzetből megjelent testvérekkel együtt. Fokozta a testvéri együttlét örömet a bükkzsérci fúvószenekar és a körzetből összesereglett vendégek különféle szolgálata. Az igét egész nap Nemeshegyi testvér hirdette. Kívánságunk, hogy az Úr adjon sok ilyen örömteljes alkalmat és a hirdetett igét tegye gyümölcsözővé! — (Ifj. Csuhai József)

Kifelé nézők

A városban nyár van, a hőség szinte kibírhatatlan. Az utcán elkinzottan von-szolják magukat a járókelők, a jármű-veken pedig szinte fullasztó a mozdulatlan levegő. A megállóban egy csoport száll fel az autóbuszra. Ellenméiben a többi utassal, igen élénkek. Jobbra, balra mutogatnak. Láthatólag elragadta őket a főváros szépsége. Nyilván külföldiek.

Nem messze tőlük egy fiú ül az ablaknál, aki ugyanúgy kifelé néz, mint a külföldiek. Mégsem tartozhat közéjük, mert az arca sem csodálkozást, sem érdeklődést nem árul el. A legényke csak ül, s mereven bámul a semmibe. Nyilvánvaló, hogy a látottakat már régen megszokta. Közben gondosan ügyel rá, nehogy elfeledkezzen arról, hogy most neki kifelé kell néznie. Bizonyára van úgy, hogy az ember nem azért néz egy irányba, mintha ott valami érdekelné, hanem, hogy ne kelljen egy másik irányba néznie.

Mi lehet ott a buszon, amit ez az ifjú ember nem akar látni, amitől ilyen következetesen elfordítja a fejét? Lassan közelíthetünk az okhoz. A külföldiek csoportjára együtt felszállt a járműre két idősebb ember is, velük együtt egy fiatalasszony is karunkól kisgyerekekkel. Egy darabig csak nagy nehézségek árán tudták egyensúlyban maradni a busz kártelen irányváltoztatásai során, majd megkönnyebbülten helyezkedtek el a középkoriak által átengedett ülőhelyeken.

Kezdjük-e már érteni ennek az önfeledten semmibe meredő fiúnak a dilemmáját? Ha a busz belseje felé fordítja a fejét, látnia kell a bukdácsoló öregeket, a bizonytalanul kapaszkodó gyermekes anyát. Ez természetesen nem egy jólnevelt személynek való látvány, egy emberségesen gondolkodó valaki illet nem szemlélhet tétlenül. Nézhetett volna nyugodt lelkiismerettel befelé is, de akkor a következő pillanatban fűrgén fel-pattanva át kellett volna adnia helyét a legjobban rászorulóknak.

Azt hiszem, hogy eljutottunk ennek az apró mozzanatnak a fordulópontjához. A fiatalember úgy találta, hogy ülni jó, s nem volt ereje lemondani erről a pillanatnyi kényelemtől. Mivel azonban nyíltan nem akart rosszul neveltnék mutatkozni, ellenkező irányba kalandozott el tekintetével. „Látjátok, ha észlelném az öregeket, átadnám én a helyemet, mivel azonban nem veszem észre a problémát, így olyan számomra, mintha nem is létezne.”

Persze talán időszerű volna végignézni egy másik járművön is, amelyen kivétel nélkül mindnyájan helyet foglalunk. Megvan a jogom, hogy mindezek fölött saját jólétemre, kényelememre gondoljak, miközben természetesen kifelé nézek az ablakon. S ezt azért teszem, hogy feledjem; kötelességeim vannak azon embertársaim iránt, akiket összességében társadalomnak is neveznek. Tehát énemet szüntelenül szemléletem középpontjában tarthatom, elhárítva magamtól minden lelkiismeretbészést. Pedig ez világossá tenné előttem, hogy amit emberiségnek mondanak, az a fogalom részemre csupa felebarátot foglal magába, akik iránt Jézus Krisztus felelősséget érzett, s engem is felelőssé tesz. Vajon hogyan teszek ennek eleget, ha életem nem áll másból, mint önmagam etetéséből, ruházásából, utaztatásából, kényeztetéséből?

Ezalatt megérkezhetünk egy újabb forgalmi alkalmatosságra, melyen — ha elfogadnád — csupán te, egymagad utazol. Elindították, s egy napon majd meg kell érkezned. Utazás közben lelki életed nagy kérdései állodognak melletted, míg te kifelé nézelődsz. Fizikai valódnak jobban esik így, kényelmesen elterjeszkedni. Értelmed előtt világos lehet, hogy nagyon messze állsz lélektelen attól, amit Isten kívánna tőled, s ezeknek a kívánalmaknak minden áron helyt kellene adnod. De jobban esik ezeket feledni, s megpróbálok beleringatni önmagadat abba a hamis képzetbe, hogy jó így, ahogy most van. Mit gondolsz, kit vezetesz félre? Önmagadat csapod be végzetesen!

Mi lesz, ha majd a mindent látó Bíró leleplezi az összes képmutató kifelé nézőt?

Fortin László